

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Olgy Stránské v právní věci **navrhovatele: I. C. F.**, nar. , bytem, zastoupeného JUDr. Petrem Balcarem, advokátem se sídlem Panská 6, 110 00 Praha 1, proti odpůrci: **Středočeský kraj**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy - Zásad územního rozvoje Středočeského kraje schválených usnesením zastupitelstva Středočeského kraje ze dne 19. 12. 2011, č. 4-20/2011/ZK, v části, již se stanovuje „Nadregionální biokoridor K 59“,

t a k t o :

I. Návrh **s e z a m í á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatel se návrhem doručeným Městskému soudu v Praze dne 18. 1. 2013 domáhá zrušení opatření obecné povahy - Zásad územního rozvoje Středočeského kraje schválených usnesením zastupitelstva Středočeského kraje ze dne 19. 12. 2011, č. 4-20/2011/ZK (dále též „ZÚR“), v části, již se stanovuje „Nadregionální biokoridor K 59“ (dále též „biokoridor“).

Městský soud v Praze usnesením ze dne 22. 1. 2013, čj. 11 A 11/2013-8, věc postoupil Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému. Zdejšímu soudu byl návrh doručen dne 14. 2. 2013.

Navrhovatel v návrhu předně konstatuje, že je vlastníkem pozemku parc. č. v k. ú. M., jehož se uvedený biokoridor bezprostředně dotýká. Navrhovatel má za to, že odpůrce při vydávání napadeného opatření obecné povahy překročil meze zákonem vymezené působnosti a napadené opatření obecné povahy je v rozporu se zákonem. Odpůrce dále při vydání napadeného opatření obecné povahy nedodržel zákonem stanovený postup a porušil povinnosti stanovené v § 172 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Podle § 40 odst. 1 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, krajský úřad přezkoumá soulad návrhu zásad územního rozvoje zejména s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů. V dané věci však krajský úřad nepostupoval v souladu se zákonem. Podle § 59 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o ochraně přírody a krajiny“), k zajištění podmínek pro vytváření systému ekologické stability [biokoridor je ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) citovaného zákona součástí systému ekologické stability] se v dohodě s vlastníkem pozemku uskuteční opatření, projekty a plány podle § 4 odst. 1 citovaného zákona. V daném případě je podle navrhovatele zřejmé, že došlo k předložení materiálu (návrhu ZÚR) zastupitelstvu odpůrce k rozhodnutí, aniž by v rámci jeho vypracování byly dodrženy zákonem stanovené povinnosti. Navrhovatel písemně vyzval odpůrce k nápravě tohoto nezákonného stavu, avšak bezvýsledně. Jelikož navrhovatel je vlastníkem pozemku, jímž vede biokoridor, mělo být ve věci jednáno na základě dohody podle citovaného ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny, k čemuž však nedošlo. Pokud odpůrce v reakci na výše uvedenou výzvu navrhovatele odkazuje na zákonnou úpravu tvorby zásad územního rozvoje podle § 36 - 42 stavebního zákona, opomíjí povinnost plynoucí ze shora již citovaného § 40 odst. 1 písm. d) stavebního zákona. Navrhovatel nesouhlasí ani s tvrzením odpůrce, podle něhož zákon o ochraně přírody a krajiny v § 59 odst. 1 stanoví nutnost realizace dohody pouze při případné změně druhu pozemku nebo výsadbě dřevin na dotčených pozemcích (tuto problematiku citovaný předpis upravuje v rámci § 59 odst. 2, avšak v souvislosti s případným nesouhlasem vlastníka pozemku a následné nabídce jiného pozemku ve vlastnictví státu). Podle navrhovatele nelze dále přisvědčit ani tvrzení odpůrce, že rozlišení mapového podkladu, do kterého jsou ZÚR zakresleny, nemá dostatečnou podrobnost, aby z něj bylo možné specifikovat pozemky, jichž se toto opatření týká. Pokud odpůrce učiní jakýkoliv zásah do mapového podkladu v jakémkoliv rozlišení, vždy se takový zásah týká určitého pozemku či souboru pozemků. Navrhovatel současně upozorňuje na to, že zákon přesně nedefinuje, jakým způsobem je možno biokoridor založit. Zákon taktéž nestanoví přesné umístění biokoridorů. Ustanovení § 101 odst. 1 stavebního zákona však zakotvuje možnost předkupního práva pro kraj či obec. Možnost vyvlastnit pozemky určené územním plánem jako biokoridor pak stanoví § 170 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Z uvedeného je tak podle navrhovatele zřejmé, že zmíněným rozhodnutím dochází k nezanedbatelnému zásahu do jeho práv. Závěrem dodal, že ZÚR jsou v souladu s § 36 odst. 5 stavebního zákona závazné pro vydávání územních plánů. Tento proces přípravy tvorby územního plánu v dané věci již probíhá a pořizovatel příslušného územního plánu požaduje právě omezení plynoucí z biokoridoru zapracovat do územního plánu městyse Štěchovice a tím omezit možnost využití daného pozemku, což je nepochybně dalším zásahem do práv navrhovatele.

Odpůrce navrhl zamítnutí podaného návrhu. Předně odmítá jakoukoliv nezákonnost v procesu pořizování ZÚR. Ty byly řádně projednány, prošly celým procesem pořizování podle všech relevantních předpisů a jako opatření obecné povahy byly vydány zákonem stanoveným způsobem. Navrhovatelem namítané porušení povinností stanovených v § 172 správního řádu odpůrce taktéž odmítá, neboť citované ustanovení upravuje projednání

opatření obecné povahy, které bylo u ZÚR dáno zvláštním zákonem, kterým je stavební zákon (především jeho § 39, podle něhož odpůrce postupoval). Navrhovatel se v rámci řízení o ZÚR neúčastnil veřejného jednání a neuplatnil k návrhu ZÚR ani žádné připomínky. Pořizovatel v souladu s § 40 stavebního zákona přezkoumal soulad návrhu ZÚR s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních předpisů. Odpůrce připomněl, že navrhovatel požadoval po Krajském úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, informace o zařazení svého pozemku do nadregionálního biokoridoru a současně zaslal odpůrci dopis, v němž žádal úpravu vedení daného biokoridoru tak, aby nezasahoval na jeho pozemek. Protože navrhovatel nebyl spokojen s reakcí odpůrce na tento jeho dopis a obrátil se na něj se shodným požadavkem znovu, postoupil jej odpůrci i v souladu s požadavkem navrhovatele Ministerstvu pro místní rozvoj jako orgánu příslušnému pro vedení přezkumného řízení ve smyslu § 95 odst. 2 správního řádu. Uvedené ministerstvo neshledalo v postupu odpůrce žádné pochybení, o čemž odpůrce i navrhovatele informovalo. Ministerstvo rovněž v rámci této korespondence podalo svůj informativní výklad § 59 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, který se neliší od výkladu odpůrce. Odpůrce nezpochybňuje vlastnictví pozemku navrhovatele, zdůrazňuje ovšem, že při tvorbě a pořizování jakékoliv územně plánovací dokumentace se nepřihlíží k vlastnictví jednotlivých pozemků u plánovaných záměrů v jakékoliv oblasti. K opakovaně zmiňovanému § 59 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny odpůrce (v souladu se závěry Ministerstva pro místní rozvoj) zopakoval, že proces projednání nástrojů územního plánování je obecně stanoven správním řádem, v konkrétních ustanoveních pak stavebním zákonem, který jako zvláštní právní předpis má před správním řádem přednost. Navrhovatelem uváděný § 59 citovaného zákona se týká zajištění pozemků k vytvoření prvků ekologické stability, které může být provedeno až v následujících správních aktech vedených úřady ochrany přírody. Jak odpůrce dodal, stavební zákon ani jeho prováděcí vyhlášky nepočítají s tím, že by při tvorbě a pořizování územně plánovací dokumentace byly nutné dohody s majiteli pozemků pro jakékoliv záměry. Opačný postup by v podstatě znamenal likvidaci územního plánování jako disciplíny a žádná územně plánovací dokumentace by nemohla vzniknout.

V replice k vyjádření odpůrce navrhovatel toliko zopakoval, že podle § 59 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny je vyžadována dohoda s vlastníkem předmětného pozemku. V dané věci je však zřejmé, že došlo k předložení materiálu zastupitelstvu odpůrce, aniž by v rámci jeho vypracování byly dodrženy zákonem stanovené povinnosti. Vedle toho navrhovatel zdůraznil, že § 40 odst. 1 písm. d) stavebního zákona ukládá odpůrci povinnost zajistit při tvorbě ZÚR soulad s požadavky zvláštních právních předpisů. Požadovaný souhlas se zákonem o ochraně přírody a krajiny však zcela prokazatelně zajištěn nebyl. Tvzení odpůrce ve smyslu absence nutnosti dohody s vlastníky dotčených pozemků nelze pokládat za relevantní. Skutečnost, že tyto dohody nejsou v praxi v mnoha případech realizovány, nezakládá právo odpůrce postupovat paušálně v přímém rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o ochraně přírody a krajiny.

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 13. 5. 2013, čj. 50 A 4/2013-34, návrh zamítl. V tomto rozhodnutí vyšel z toho, že dohoda s vlastníkem pozemku k zajištění podmínek pro vytváření systému ekologické stability ve smyslu ustanovení § 59 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny představuje jeden z podstatných předpokladů, které zákon určuje pro účely zajišťování těchto podmínek (a tím i nepřímo ke stanovení biokoridoru). Proces zajištění podmínek pro vytváření systému ekologické stability je však procesem od územního plánování odděleným. Úkolem pořizovatele ZÚR podle § 40 odst. 1 stavebního zákona v procesu jejich přijímání je toliko přezkum návrhu ZÚR s požadavky zvláštního zákona a nikoliv přezkumu postupu jiných správních orgánů v rámci řízení, která přijímání ZÚR

předchází a souvisí s nimi pouze nepřímo. Vymezení systému ekologické stability stanoví orgán ochrany přírody a krajiny, tedy subjekt odlišný od orgánu územního plánování. Pokud by měl pořizovatel ZÚR přezkoumávat též zákonnost postupu jiných správních orgánů v předchozím řízení, a to navíc z moci úřední, byly by takto kladné požadavky fakticky nerealizovatelné a takový postup by představoval specifický dozorcí prostředek, což neodpovídá podstatě právní úpravy územního plánování a není v souladu s čl. 2 odst. 3 Ústavy. V postupu pořizovatele ZÚR krajský soud žádnou nezákonnost neshledal. Vymezením biokoridoru na pozemku navrhovatele dochází k určitému omezení jeho možností nakládat s tímto pozemkem. Při aplikaci jednotlivých nástrojů územního plánování však z povahy věci může k omezení vlastnického práva docházet. Takové zásahy musí být prováděny z ústavně legitimních důvodů, jen v nezbytně nutné míře, nejšetrnějším ze způsobů, vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačně, s vyloučením libovůle a na základě zákona.

Proti tomuto rozsudku zdejšího krajského soudu podal navrhovatel kasační stížnost. Namítal, že krajský úřad nepostupoval v souladu se zákonem, neboť došlo k předložení materiálu zastupitelstvu kraje k rozhodnutí, aniž by v rámci jeho vypracování byly dodrženy zákonem stanovené povinnosti. Krajský soud sice podle navrhovatele konstatoval, že dohoda s vlastníkem pozemku je jedním z podstatných předpokladů pro zajištění podmínek pro zajištění systému ekologické stability. Současně však zcela protichůdně až nelogicky zbavil odpůrce jakékoli odpovědnosti. Ustanovení § 101 odst. 1 stavebního zákona zakotvuje možnost předkupního práva pro kraj či obec. Možnost vyvlastnit pozemky určené územním plánem jako biokoridor pak stanoví § 170 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Z toho je zřejmé, že zmíněným rozhodnutím dochází k zásahu do práv navrhovatele. Pořizovatel územního plánu požaduje omezení plynoucí z biokoridoru K 59 zapracovat do územního plánu městyse Štěchovice a tím omezit možnosti využití předmětného pozemku, což je dalším zásahem do práv navrhovatele. Odpůrce opomíjí, že § 40 odst. 1 písm. d) stavebního zákona mu ukládá povinnost zajistit při tvorbě ZÚR soulad s požadavky zvláštních právních předpisů. Toto však neučinil. Nelze přisvědčit tvrzení odpůrce, že zákon o ochraně přírody a krajiny v § 59 odst. 1 stanovuje nutnost realizace dohody pouze při případné změně druhu pozemků nebo výsadbě dřevin na dotčených pozemcích. Tuto problematiku upravuje v § 59 odst. 2, avšak v souvislosti s případným nesouhlasem vlastníka pozemku a následné nabídce jiného pozemku ve vlastnictví státu. Dále podle podané kasační stížnosti nelze přisvědčit odpůrci, že rozlišení mapového podkladu, do kterého jsou ZÚR zakresleny, nemá dostatečnou podrobnost, aby z něj bylo možné specifikovat dotčené pozemky. Pokud odpůrce učiní jakýkoliv zásah do mapového podkladu v jakémkoli rozlišení, vždy se týká určitého pozemku či souboru pozemků. Pokud zákon ukládá povinnost uzavřít dohodu s majitelem pozemku, je záležitostí odpůrce, jakým způsobem tak učiní.

Nejvyšší správní soud k reproduované kasační stížnosti navrhovatele rozsudkem ze dne 31. 10. 2013, čj. 7 AOs 3/2013-30, rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2013, čj. 50 A 4/2013-34, zrušil a věc zdejšímu soudu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl přitom k závěru, že k vymezení Nadregionálního biokoridoru K 59 nebylo potřeba vyžadovat souhlas stěžovatele (navrhovatele). ZÚR Středočeského kraje proto nelze považovat za nezákonné z důvodu, že takový souhlas nebyl dán. Jelikož však krajský soud svůj závěr o nedůvodnosti návrhu učinil na základě zcela odlišných úvah než Nejvyšší správní soud, napadený rozsudek jako celek nemůže podle Nejvyššího správního soudu obstát. Za dané situace nemohl Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítnout a část důvodů krajského soudu nahradit důvody vlastními. Krajský soud své rozhodnutí vystavěl výlučně na závěru o nemožnosti zkoumat při přijímání ZÚR (a tudíž i při jejich následném soudním přezkumu), zda byl proces

vymezení systému ekologické stability proveden v souladu se zákonem. Nejvyšší správní soud tak měl ve shodě se stěžovatelem za to, že tento závěr je nesprávný.

Vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) přistoupil Krajský soud v Praze opětovně k posouzení podaného návrhu. Ve věci přitom rozhodl bez jednání, neboť v předchozím řízení žádný z účastníků ve lhůtě stanovené zákonem neprojevil svůj nesouhlas s takovým postupem soudu. Navíc v rozsudku Nejvyššího správního soudu, kterým je krajský soud vázán, byla rozhodná otázka, které se další řízení týká, tímto soudem posouzena beze zbytku. Krajskému soudu tak nezbývá v dalším řízení prostor pro vlastní uvážení o této otázce, která byla důvodem zrušení jeho původního rozhodnutí. Za těchto okolností je třeba případné veřejné projednání návrhu považovat za neúčelné a z hlediska dalšího průběhu řízení za nevhodné (srov. závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 Afs 112/2008-130).

Krajský soud v Praze v dané věci nejprve zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. Mezi takové podmínky je třeba řadit především existenci opatření obecné povahy, aktivní žalobní legitimaci navrhovatele a formulaci žalobního návrhu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2008, čj. 9 Ao 1/2008-34, www.nssoud.cz).

Zásady územního rozvoje se v souladu s § 36 odst. 4 stavebního zákona vydávají formou opatření obecné povahy podle správního řádu. Napadené ZÚR byly vydány zastupitelstvem odpůrce dne 19. 12. 2011, a o existenci napadeného opatření obecné povahy tedy není v dané věci sporu.

Navrhovatel svoji legitimaci k podání předmětného návrhu dovozuje z vlastnictví pozemku parc. č. v k.ú. M., kterým biokoridor prochází. Vlastnictví navrhovatele k předmětnému pozemku soud ověřil z výpisu z katastru nemovitostí (LV č. pro obec Štěchovice a k.ú. M.). Dotčení tohoto pozemku ve vlastnictví navrhovatele napadenou částí opatření obecné povahy (biokoridorem) lze dovodit jak z grafické části odůvodnění ZÚR, tak i z navrhovatelem připojeného „Stanoviska pořizovatele k návrhům na pořízení ÚP Štěchovice“. S ohledem na výše uvedené má proto soud za to, že legitimace navrhovatele k podání návrhu je v dané věci dána, ostatně mezi účastníky aktivní legitimace navrhovatele k podání návrhu ani nebyla sporná.

Jak již bylo výše uvedeno, třetí podmínkou projednatelnosti návrhu na zrušení opatření obecné povahy je pak formulace závěrečného návrhu v souladu s požadavky vyplývajícími z ustanovení § 101a s. ř. s., resp. meritorně projednatelný závěrečný návrh (petit). Vzhledem ke skutečnosti, že navrhovatel požaduje zrušení označené části napadeného opatření obecné povahy, je třeba považovat za splněnou i tuto podmínku řízení o podaném návrhu.

Návrh byl podán včas (§ 101b odst. 1 s. ř. s.) a obsahuje požadované náležitosti (§ 101b odst. 2 s. ř. s.).

Při rozhodování o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je soud vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.). Toto pravidlo soudního přezkumu opatření obecné povahy bylo zavedeno s účinností od 1. 1. 2012 novelou provedenou zákonem č. 303/2011 Sb. Podle dřívější úpravy soud nebyl vázán právními důvody návrhu; mohl tedy napadené opatření obecné povahy nebo jeho část zrušit i z jiných důvodů než

z těch, které navrhovatel vytkl. Aplikoval tedy vždy kompletní algoritmus (test) přezkumu, který byl pro tyto účely vymezen judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 27. 9. 2005, čj. 1 Ao 1/2005-98, č. 740/2006 Sb. NSS). Těmito kroky algoritmu jsou: 1) přezkum pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy; 2) přezkum otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti; 3) přezkum otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným procesním postupem; 4) přezkum obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu se zákonem, v tomto kroku ve smyslu souladu s hmotným právem; 5) přezkum obsahu napadeného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality, tedy konkrétně, zda napadené opatření obecné povahy vůbec umožňuje dosáhnout sledovaný cíl, zda opatření obecné povahy a sledovaný cíl spolu logicky souvisí a zda cíle nelze lépe dosáhnout jiným prostředkem, jakož i zda opatření obecné povahy omezuje své adresáty co nejméně; v neposlední řadě soud také zkoumá, zda je následek napadeného opatření obecné povahy úměrný sledovanému cíli. Nově formulovaným ustanovením §101d odst. 1 s. ř. s. však dochází k omezení rozsahu přezkumu opatření obecné povahy. Soud tedy při přezkumu opatření obecné povahy bude algoritmus (test) přezkumu v celém rozsahu aplikovat pouze za předpokladu, že navrhovatel všechny jeho kroky zahrne do návrhových bodů (§ 101b odst. 2 s. ř. s.). Při samotném věcném posouzení návrhu soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy (§ 101b odst. 3 s. ř. s.).

Jak v dané věci soud ověřil ze správního spisu, textová část napadených ZÚR v bodu 4.4. („*Plochy a koridory nadregionálního a regionálního územního systému ekologické stability*“), stanovuje mimo jiné osu biokoridoru 59 Údolí Vltavy – Štěchovice.

Jediný návrhový bod uplatněný navrhovatelem spočívá v namítané nezákonnosti postupu při přijímání napadené části opatření obecné povahy, v rámci něhož nebyly splněny požadavky dané § 40 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, kdy daný biokoridor nebyl stanoven po dohodě s vlastníkem předmětného pozemku (navrhovatelem), což je však podle navrhovatele nezbytná podmínka plynoucí z § 59 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny.

S takto uplatněným důvodem pro navrhované zrušení části ZÚR se vyčerpávajícím způsobem zabýval Nejvyšší správní soud ve výše označeném rozsudku, kterým zrušil původní rozhodnutí zdejšího soudu v dané věci. Jak Nejvyšší správní soud především uvedl: „*Stěžovatel ve svém návrhu uplatnil jako jediný důvod pro zrušení ZÚR Středočeského kraje skutečnost, že byl porušen zákonem stanovený procesní postup při vydávání ZÚR. Konkrétně mělo dojít k porušení ust. § 40 odst. 1 písm. d) stavebního zákona ve spojení s ust. § 59 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny.*

(...) Nejvyšší správní soud se proto nejprve zaměří na komplexní posouzení povahy procesů vymezení a vytváření systému ekologické stability a jejich vztahu k procesu územního plánování. V návaznosti na to bude dále nutné posoudit, k jakým postupům správních orgánů je potřeba souhlas vlastníka pozemku ve smyslu ust. § 59 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Zákonná úprava procesů vymezení a vytváření systému ekologické stability je obsažena především v ust. § 4 odst. 1 a dále § 59 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Její konkretizace je provedena ve vyhlášce ministerstva životního prostředí České republiky č. 395/1992 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona České národní rady č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „prováděcí vyhláška“).

(...) Jak je z citovaných ustanovení patrné, právní úprava rozlišuje mezi vymezením (ust. § 4 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny a ust. § 2 prováděcí vyhlášky) a vytvářením (ust. § 59 zákona o ochraně přírody a krajiny a ust. § 4 prováděcí vyhlášky) systému ekologické stability. Vytváření systému ekologické stability probíhá uskutečňováním (tj. realizací) opatření, projektů a plánů (ust. § 59 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny). Vytvářením systému ekologické stability se tedy rozumí uskutečňování konkrétních záměrů za účelem realizace koncepčních materiálů, jimiž došlo k vymezení systému ekologické stability. Těmito koncepčními materiály jsou plány systému ekologické stability, respektive územně plánovací dokumentace.

Vymezení a vytváření (realizace) systému ekologické stability probíhá v několika fázích. Nejprve dochází k vymezení systému ekologické stability v plánu systému ekologické stability (ust. § 2 odst. 1 prováděcí vyhlášky), který je schvalován v územně plánovací dokumentaci (ust. § 5 odst. 1 prováděcí vyhlášky). Poté jsou přijímány projekty k vytváření systému ekologické stability, pro něž je podkladem schválená územně plánovací dokumentace nebo plán systému ekologické stability (ust. § 4 odst. 2 prováděcí vyhlášky). Ke schválení projektu dochází zpravidla v územním rozhodnutí (ust. § 5 odst. 1 prováděcí vyhlášky). Na schválení projektu tedy navazuje další fáze, kterou je již samotná realizace konkrétního projektu – tedy provedení konkrétního opatření, jakým může být změna druhu pozemku, výsadba zeleně, založení remízu či vybudování protierozního opatření.

Z výše uvedeného plyne, že proces přijímání plánu systému ekologické stability není zcela odděleným procesem od procesu územního plánování (...). Oba procesy se do značné míry překrývají, neboť plán systému ekologické stability je schvalován právě územně plánovací dokumentací, zde ZÚR. Teprve ZÚR, do kterých je plán systému ekologické stability inkorporován, jsou konečným výstupem procesu vymezení systému ekologické stability. Plán systému ekologické stability tedy nelze napadnout samostatně. Případná pochybení při jeho přijímání je potřeba považovat za porušení zákonem stanoveného postupu pro přijímání ZÚR. Zákonost procesu přijímání plánu systému ekologické stability je proto nutno posuzovat jak při schvalování ZÚR, tak při jejich následného soudního přezkumu.

(...) Zbývá posoudit, k jakým úkonům orgánů veřejné správy je potřeba dohody s vlastníkem pozemku ve smyslu ust. § 59 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Jak je patrné z citované právní úpravy, jednotlivé fáze plánování a realizace prvků systému ekologické stability nadmístního významu jsou prakticky totožné s plánováním a realizací jiných záměrů nadmístního významu. Zde obecně platí, že je záměr nejprve zapracován do ZÚR, poté konkretizován v územním plánu a následně jsou činěny konkrétní kroky k realizaci již přesně specifikovaného záměru územním rozhodnutím a poté stavebním povolením. Souhlas vlastníka pozemku je vyžadován až v situaci, kdy má dojít k realizaci záměru, nikoliv ve fázi jeho plánování v územně plánovací dokumentaci (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, č. 1910/2009 Sb.NSS, dostupné na www.nssoud.cz).

Stejně tomu musí být podle názoru Nejvyššího správního soudu také v případě prvků systému ekologické stability. Jejich povaha je totiž plně srovnatelná s povahou jiných záměrů. Bylo by nelogické vyžadovat souhlas vlastníka pozemku ve fázi, kdy ještě není zcela zřejmé, zda bude nutno provést nějaká konkrétní opatření k zajištění fungování systému ekologické stability. Velká část jeho prvků totiž bude zpravidla odpovídat skutečnému stavu ekosystému a nebude vyžadovat provedení žádných konkrétních změn. Navíc vymezení jednotlivých prvků

systemu ekologické stability v ZÚR není konečné a bude docházet k jejich upřesnění a úpravám v rámci územního plánu. Vyžadování souhlasu všech vlastníků dotčených pozemků se samotným vymezením biokoridoru či biocentra v ZÚR by prakticky znemožnilo přijímání této územně plánovací dokumentace. Souhlas tisíců dotčených osob s přijetím ZÚR by bylo možné jen stěží očekávat.

Výše uvedené podporuje i samotný text ust. § 59 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, když hovoří o vytváření systému ekologické stability a uskutečňování opatření, projektů a plánů dle ust. § 4 odst. 1. Upravuje tedy zjevně kroky navazující na vymezení systému ekologické stability. Povinnost postupovat v dohodě s vlastníkem pozemku ukládá až ve vztahu k samotné realizaci konkrétních kroků, například v podobě změny druhu pozemku, výsadby zeleně, založení remízu, vybudování protierozního opatření apod. Stěžovateli (a ani krajskému soudu) proto nelze přisvědčit, že měl být vyžadován souhlas stěžovatele již ve fázi vymezování systému ekologické stability, tedy při pořizování plánu systému ekologické stability, popřípadě při schvalování ZÚR.

Nelze souhlasit se stěžovatelem ani v tom, že problematiku změny druhu pozemků nebo výsadby dřevin upravuje až ust. § 59 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. V odstavci prvním i druhém ust. § 59 je upravena problematika vytváření systému ekologické stability (tj. např. cestou změny druhu pozemku či výsadby dřevin). Odstavec první stanoví obecné pravidlo, že tyto kroky musejí být činěny v dohodě s vlastníkem. Odstavec druhý pak stanoví pravidlo pro případ, kdy dohoda není uzavřena – tj. vlastník pozemku nevysloví souhlas s opatřením, které vyžaduje změnu v užívání pozemku.

Lze tedy uzavřít, že k vymezení Nadregionálního biokoridoru K 59 nebylo potřeba vyžadovat souhlas stěžovatele. ZÚR Středočeského kraje proto nelze považovat za nezákonné z důvodu, že takový souhlas nebyl dán“.

S ohledem na shora uvedenou argumentaci přejatou z odůvodnění zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu Krajský soud v Praze neshledal námitku navrhovatele důvodnou, a proto návrh zamítl (§ 101d odst. 2 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Plný úspěch v projednávané věci (jako celku) svědčí odpůrci, neboť návrh byl zamítnut. V řízení před krajským soudem ani v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem odpůrci žádné náklady nevznikly, jejich úhradu ostatně ani nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 27. ledna 2014

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová